

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Zadru
Borelli 9, 23000 Zadar

Poslovni broj: P-818/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Zadru po sucu Marku Baraki u pravnoj stvari tužiteljice Radojke Šuša iz Gornjeg Karina, OIB: 63592188847, zastupane po punomoćniku Antoniju Vedriću, odvjetniku u Zadru, protiv tuženika 1. Branke Taraš rođ. Šuša iz Zadra, Lovre Matačića 51, OIB: 05151451593, zastupana po punomoćnicima iz odvjetničkog društva Vukušić Bokan i partneri d.o.o. u Zadru, 2. Dijane Nikolić rođ. Šuša iz Srbije, 22330 Nova Pazova, Pinkijeva 19, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 9. rujna 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, punomoćnika tužene pod 1 Šime Taraša, odvjetnika u odvjetničkom društvu Vukušić Bokan i partneri d.o.o., i u odsutnosti uredno pozvane tužene pod 2, te nakon objave dana 25. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"Utvrđuje se da je tužiteljica Radojka Šuša (OIB: 63592188847) stekla pravo vlasništva na čest.zem. 5916 površine 259 m² u k.o. Gornji Karin, za 2/3 dijela što su tužene dužne priznati i trpjeti uknjižbu prava suvlasništva predmetne nekretnine u zemljišnim knjigama na njezino ime, uz istovremeno brisanje tog prava s njihova imena i/ili imena njihovog prednika, u označenom udjelu, u roku od 15 dana, jer će u protivnom takvu ispravu zamijeniti ova presuda, nakon pravomoćnosti."

II Nalaže se tužiteljici da tuženici pod 1 naknadi parnični trošak u iznosu od 1.250,00 Eur-a u roku od 15 dana.

i

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan prijedlog za određivanje privremene mjere koji glasi:

"I. Radi osiguranja nenovčane tražbine tužiteljice i na prijedlog iste određuje se privremena mjera zabrane otuđenja i opterećenja nekretnine oznake čest.zem. 5916 površine 259m² u k.o. Gornji Karin.

II. Ova privremena mjera ostaje na snazi do pravomoćnog okončanja ovog postupka ili do drugačije odluke suda ukoliko se promijene okolnosti temeljem kojih je mjera određena.

III. Provedba ove privremene mjere povjerava se zemljišnoknjižnom odjelu ovog suda, Stalna služba u Benkovcu.

IV. Žalba na privremenu mjeru ne odgađa njezinu provedbu."

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi tvrdi da je u zemljišnoj knjizi za k.o. Gornji Karin u zk.ul. 3009 upisana čest.zem. 5916 u naravi kuća kbr. 33, površine 114 m² i dvorište površine 145 m², sveukupne površine 259 m², s pravom vlasništva upisanim u korist tužene ad.1. za cijelo. Tužena ad.1. svoje je pravo vlasništva upisala temeljem ugovora o darovanju nekretnina sklopljenog između sada pokojnog Vinka Šuše pok. Mihaila (supruga tužiteljice i oca tuženica), kao darovatelja te tužene ad.1. kao daroprimateljice, koji je ovjeren 10. rujna 1998. godine i u kojem je predmetna nekretnina označena starom oznakom čest.zem. 1655/105 k.o. Karin. Brak između pok. Vinka Šuše i tužiteljice zaključen je 20. siječnja 1968.godine a predmetna nekretnina stečena je za vrijeme trajanja njihove bračne zajednice, temeljem rješenja Općine Obrovac br.: 05-2780/1-69 od 12. prosinca 1969.g. kojim se predmetna nekretnina daje na korištenje radi izgradnje stambene kuće. Rješenjem posl.br. Z 6/70 od 6. veljače 1970.g. Općinski sud u Zadru dozvolio je uknjižbu prava trajnog korištenja u korist Vinka Šuše, a nakon čega su tužiteljica i njezin pok. suprug, temeljem rješenja Općine Obrovac o odobrenju za građenje od 20. prosinca 1971.g. izgradili obiteljsku kuću u kojoj tužiteljica i danas živi. Vinko Šuša preminuo je 12. kolovoza 2010.g. i njegovi zakonski nasljednici su supruga/tužiteljica, i kćerke/tužene ad 1. i 2. S obzirom da je predmetna nekretnina stečena za vrijeme trajanja bračne zajednice tužiteljice i njezinog sada pokojnog supruga Vinka Šuše, te da su u predmetnu nekretninu zajedno ulagali, oboje svojim radom i zaradom, to proizlazi da je predmetna nekretnina bila zajednička imovina tužiteljice i njezinog supruga, odnosno da ista predstavlja vlasništvo tužiteljice za ½ dijela. S obzirom da tužiteljica nije dala svoju suglasnost niti pristanak na učinjeno sporno darovanje, zaključeno između pok.Vinka Šuše i tužene ad1. proizlazi da je raspolaganje pok. Vinka Šuše bilo protivno odredbi čl. 2. Zakona o imovinskim odnosima bračnih drugova ("Narodne novine" 23/1950) koji je bio na snazi u vrijeme stjecanja predmetne nekretnine, ali i čl. 283. Zakona o braku i porodičnim odnosima koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja spornog darovnog ugovora, a kojim odredbama je identično propisano da svojim udjelom u zajedničkoj imovini bračni drug ne može raspolagati niti ga može opteretiti pravnim poslom među živima. Tako je predmetni darovni ugovor ništav već samim time što je protivan citiranoj zakonskoj odredbi, isti je ništav i iz razloga jer je protivan i moralu, a to stoga jer tužena ad 1. kao kćerka tužiteljice i pok. Vinka, nije bila u dobroj vjeri s obzirom da je znala kako njezin otac nije jedini vlasnik sporne nekretnine već da ista predstavlja bračnu stečevinu, odnosno zajedničku imovinu njezinih roditelja, zbog čega ova tužena ne uživa zaštitu povjerenja u istinitost i potpunost stanja u zemljišnoj knjizi. Pripadajući suvlasnički udio od ½ dijela tužiteljica je stekla na ime bračne stečevine, a suvlasnički udio od

1/6 dijela stekla je nasljeđivanjem svog pokojnog supruga, što sveukupno predstavlja vlasništvo tužiteljice u dijelu od 2/3 dijela.

2. Tuženica pod 1 je u odgovoru na tužbu navela da u cijelosti osporava tužbu i tužbene zahtjeve kao u cijelosti neosnovane. Tužba i izneseni činjenični navodi su u cijelosti proturječni ispravama i dokumentaciji priloženoj uz istu. Naime, isprave priložene uz tužbu ne samo da ne potvrđuju činjenične navode tužbe, već upravo suprotno, sve one mahom govore u prilog tuženiku ad.1. Tako je npr. iz priloženih isprava razvidno da je darovatelj, pok. Vinko Šuša, od Općine Obrovac dobio na trajno korištenje predmetnu nekretninu - i to isključivo na svoje ime, zatim to pravo trajnog korištenja uknjižio u zemljišnoj knjizi - opet isključivo na svoje ime, te konačno, rješenje o odobrenju izgradnje stambene zgrade na predmetnoj nekretnini opet ishodio –isključivo na svoje ime. Tužitelj je u okviru propisa na koje se poziva dužan dokazati svoje tvrdnje, ali ni iz čega dostavljenog nije dokazano, pa ni učinjeno vjerojatnim, da bi predmetna nekretnina u konkretnom slučaju predstavljala bračnu stečevinu i sl., čak se ni u jednom relevantnom dokumentu glede predmetne nekretnine ne spominje ime tužitelja. Međutim, o navedenom je bespredmetno i raspravljati s obzirom na okolnost da je tužbi priloženo i pravomoćno rješenje o nasljeđivanju iza pok. Vinka Šuše. Iz pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju jasno proizlazi da niti jedan od sudionika ostavinskog postupka iza pok. Vinka Šuše (uključujući tužitelja) nije prigovarao opsegu i sastavu ostavine u vidu predlaganja da se u istu uključi predmetna nekretnina, te da se ista potom eventualno izdvoji iz nasljeđivanja s obzirom da bi predstavljala bračnu stečevinu. Ukoliko je tužitelj smatrao da bi predmetna nekretnina predstavljala bračnu stečevinu, to je morao istaknuti najkasnije u ostavinskom postupku iza smrti pok. Vinka Šuše. Kako to nije učinjeno, tužitelj je vezan pravnim učincima pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju i trajno je prekludiran u pravu isticanja prigovora bračne stečevine u odnosu na predmetnu nekretninu. Upućuje se na odredbu čl. 232. Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine" broj 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15, 14/19): „Smatra se da je pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju utvrđeno što je u sastavu ostavine, tko je ostaviteljev nasljednik, koliki mu nasljedni dio pripada, je li mu nasljedno pravo ograničeno ili opterećeno i kako, te postoje li kakva prava na zapise i koja." „Što je utvrđeno pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju može pobijati jedino onaj koji po odredbama ovoga Zakona nije vezan pravomoćnošću rješenja o nasljeđivanju." „Pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju vezane su osobe koje su kao stranke sudjelovale u ostavinskoj raspravi ili su na nju bile uredno osobno pozvane..." Nadalje, nejasno je pozivanje tužitelja na kriterij moralnosti u vidu tumačenja nevaljanosti pobijanog ugovora o darovanju. O čijem moralu je tu riječ? U tužbi to nije naznačeno, a zakon i osnovna obveznoppravna pravila ne poznaju, „moral" kao uopćeni termin. Misli li tužitelj na to da bi sporno darovanje bilo protivno moralu društva? Darovanje nekretnine s oca na kćerku-protivno moralu društva. Tužitelj ističe da tuženik ad.1. nije postupao u dobroj vjeri jer je znao da predmetna nekretnina predstavlja zajedničku imovinu tužitelja i pok. Vinka Šuše, pa da iz tog razloga ne uživa zaštitu povjerenja u istinitost i potpunost stanja u zemljišnoj knjizi. Ovakva konstatacija je pravno neodrživa. Predmetno darovanje i prienos prava vlasništva su učinjeni prije više od 20 godina, a tužitelj tek sada, uzgred rečeno 10 godina nakon smrti svojeg supruga, ovdje darovatelja, ustaje ovom tužbom i poziva se na bračnu stečevinu. Čak i pored okolnosti da su se tuženici u ostavinskom postupku u korist tužitelja odrekli cjelokupne imovine koja bi ih pripala iza smrti pok. Vinka Šuše. Tužitelj ne može tvrditi da za navedeno darovanje nije znao ranije.

Radi se o darovanju unutar same obitelji, pri čemu upis prava vlasništva u zemljišnim knjigama stoji nepromijenjen već 20 godina, a i sam tužitelj u tužbi tvrdi da on cijelo vrijeme živi u obiteljskoj kući na toj istoj nekretnini- to je krajnje proturječno i potpuno nevjerodostojno. Još jednom upućuje na pravne učinke pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju iza darovatelja nekretnine. Konačno, sve i kada bi se učinjeno darovanje moglo utvrditi (makar djelomično) ništetnim, tuženik ad.1. se nalazi u samostalnom, neposrednom i ni od koga osporavanom posjedu predmetne nekretnine neprekidno još od 1998. god. pa sve do današnjeg dana. Pri tome je kroz sve te godine održavao nekretninu, izvršavao sva potrebna ulaganja i sl. Navod tužbe da tužitelj živi u obiteljskoj kući sagrađenoj na nekretnini potpuno je činjenično neistinit i netočan. Tužitelj uopće ne živi u Republici Hrvatskoj, već u Republici Srbiji, pa je u tom smislu poprilično indikativna okolnost da je u tužbi propušteno naznačiti adresu njegova prebivališta. S obzirom na navedeno, tuženik ad.1. kao kvalificirani, ili makar barem poštteni, posjednik ostvaruje sve zakonske uvjete pod kojima bi pravo vlasništva nad predmetnom nekretninom stekao dosjelošću, pa se ni i iz ovog razloga ne može udovoljiti tužbenom zahtjevu tužitelja za utvrđenjem prava suvlasništva na predmetnoj nekretnini.

3.Tuženica pod 2 u odgovoru na tužbu od 21. listopada 2019. godine navodi da je tužba usvemu istinita i točna te izjavljuje da priznaje tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

4.U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u isprave priložene spisu i to u: neslužbeni izvadak iz zemljišne knjige Općinskog suda u Zadru zemljišnoknjižni odjel Obrovac za zk.ul. 3009 u koji je upisana kat.čest. 5916 k.o. Obrovac XXII. Ulica kuća k.br.33, dvorište površine 259m² (l.s.5), izvod iz katastarskog plana Ispostava za katastar nekretnine Obrovac za k.o. Gornji Karin (l.s.6), ugovor o darovanju nekretnina zaključen između Vinka Šuše kao darovatelja i Branke Taraš kao daroprimalca od 10. rujna 1998. (l.s.7), rješenje Općinskog suda u Obrovcu posl.br. Z-493/98 od 11.studenog 1998.g. (l.s.8), izvadak iz matice vjenčanih br.21/1968 Matičnog ureda Zadar za Vinka Šušu i Radojku Radmanović (l.s.9), rješenje Socijalističke Republike Hrvatske, Općine Obrovac, odsjek za upravno-pravne poslove i upravni nadzor od 12. prosinca 1969. godine (l.s.10), rješenje posl.br. Z-6/70 Općinskog suda u Zadru od 6.veljače 1970. (l.s.11), rješenje Općine Obrovac Općinskog sekretarijata za poslove uprave o odobrenju za građenje od 20. prosinca 1971. godine (l.s.12), smrtni list matičnog ureda Obrovac za Vinka Šušu (l.s.13), rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Benkovcu posl.br. O-382/10 iza smrti Šuša Vinka od 09. studenog 2010. godine (l.s.14-15), domovnicu za Radojku Šušu (l.s.16), zapisnik o uvođenju u posjed vlasnika imovine Općine Obrovac Zadarske županije od 19.veljače 2002. (l.s.31), rješenje R1-56/99 Općinskog suda u Obrovcu od 22. studenog 1999. godine (l.s.32-33), rješenje Zadarske županije, Grad Obrovac, Stambena komisija od 25. studenog 1998. godine (l.s.34), dopis povodom zamolbe za povrat u posjed imovine Zadarske županije, Grad Obrovac, Stambena komisija od 21. listopada 1998. godine (l.s.35), rješenje Komisije za privremeno preuzimanje i korištenje imovine općine Kruševo od 24. listopada 1996. godine (l.s.36), rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, središnja služba od 17. srpnja 2008. godine za Radojku Šušu (l.s.40), dopis od 02. kolovoza 2019. godine upućen Branki Taraš od strane odvjetnice Marine Skorić Rojc (l.s.50).

5.Tužbeni zahtjev tužiteljice nije osnovan.

6.U ovoj pravnoj stvari Općinski sud u Zadru je donio presudu 50P-2538/2019 od 28.veljače 2020.g. kojom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi: "Utvrđuje se da je tužiteljica Radojka Šuša (OIB: 63592188847) stekla pravo vlasništva na čest.zem. 5916 površine 259 m² u ko. Gornji Karin, za 2/3 dijela što su tužene dužne priznati i trpjeti uknjižbu prava suvlasništva predmetne nekretnine u zemljišnim knjigama na njezino ime, uz istovremeno brisanje tog prava s njihova imena i/ili imena njihovog prednika, u označenom udjelu, u roku od 15 dana, jer će u protivnom takvu ispravu zamijeniti ova presuda, nakon pravomoćnosti. II Nalaže se tužiteljici da tuženici ad.1. isplati parnični trošak ovog postupka u iznosu od 13.125,00 kuna, u roku od 15 dana, koja presuda je u cijelosti ukinuta rješenjem Županijskog suda u Puli GŽ-1132/2020-2 od 17.studenog 2020.

7.U odluci Županijskog suda u Puli GŽ-1132/2020-2 od 17.studenog 2020. kojom je ukinuta ova presuda u cijelosti se navodi da predmet ovoga spora je zahtjev tužiteljice usmjeren na utvrđenje da je ništetan Ugovor o darovanju sklopljen između pok. Vinka Šuše kao darodavatelja i 1. tuženice Branke Taraš kao daroprimateeljice koji je ovjeren dana 10. rujna 1998. pod brojem 1914/1998 a predmet koga je bila kčbr. 5916 površine 259 m² upisane u k.o. Gornji Karin, te da se odredi uspostava zemljišno knjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe predmetnog darovnog ugovora, tako da se briše vlasništvo sa imena 1. tuženice uz istovremeni upis predmetne nekretnine u korist pok. Vinka Šuše. Tužiteljica postavlja i zahtjev za utvrđenjem da je stekla pravo vlasništva na čest. zem. 5916 površine 259 m² u ko. Gornji Karin za 2/3 dijela, što da su tužene dužne priznati i trpjeti uknjižbu prava suvlasništva predmetne nekretnine u zemljišnim knjigama na njezino ime, uz istovremeno brisanje tog prava s njihova imena i/ili imena njihovog prednika, u označenom udjelu, u roku od 15 dana, jer će u protivnom takvu ispravu zamijeniti predmetna presuda, nakon pravomoćnosti. Polazeći od činjenica koje konačno i nisu sporne i to: da je tužiteljica bila u braku s Vinkom Šušom u razdoblju od 20. siječnja 1968. do 12. kolovoza 2010., da je njihov brak prestao Vinkovom smrću dana 12.kolovoza 2010., da je iza pok. Vinka vođen ostavinski postupak pod poslovnim brojem O-382/10 koji je pravomoćno okončan rješenjem o nasljeđivanju od 9. studenog 2010., da je Vinko Šuša Ugovorom o darovanju od 10. rujna 1998. 1. tuženici darovao nekretninu kčbr. 5916 upisane u zk.ul. 3009 k.o. Gornji Karin koju nekretninu je kćerka te godine i uknjižila na svoje ime i kao vlasnica iste u zemljišnim knjigama vodila se i u trenutku smrti svoga oca, da predmetom nasljeđivanja nije bila sporna nekretnina, da tužiteljica u tijeku ostavinskog postupka nije osporavala sastav ostavine, sud prvoga stupnja predmetnom presudom odbio je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice usmjeren na stjecanje prava vlasništva predmetne nekretnine osnovom bračne stečevine i nasljeđivanjem, uz obrazloženje u osnovnom da je tužiteljica vezana učinkom pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju koje je doneseno iza pok. Vinka Šuše, u kome iako je sudjelovala, nije isticala zahtjev za izdvajanje pojedinih stvari ili prava iz ostavine, pa tako niti po osnovi bračne stečevine, slijedom čega ne može u ovom parničnom postupku ispitivati opseg i sastav ostavine jer bi se time vrijeđalo svojstvo pravomoćnosti te odluke. Svoju odluku sud prvoga stupnja utemeljio je na odredbi čl. 232. st.1., 2. i 5. Zakona o nasljeđivanju („Narodne Novine“ broj: 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15, 14/19 - dalje u tekstu: ZN). Istodobno, sud je preotvorio glavnu raspravu u odnosu na tužbeni zahtjev tužiteljice usmjeren na utvrđenje ništetnim ugovora o darovanju pozivom na odredbu čl. 305. ZPP-a, te je postupak u

odnosu na taj zahtjev razdvojio i odlučio da će se o njemu raspravljati pod novim poslovnim brojem. Pobijana presuda suda prvoga stupnja da nije pravilna niti zakonite jer je sud prvoga stupnja zbog pogrešnog materijalno pravnog pristupa propustio utvrditi sve činjenice bitne za odluku o zahtjevu. Također, sud da je pogrešno postupio kada je raspravljanje o zahtjevu tužiteljice za utvrđenjem ništetnosti Ugovora o darovanju razdvojio od raspravljanja o zahtjevu za stjecanjem prava vlasništva, slijedom čega su se stekli uvjeti i za ukidanjem pobijanoga rješenja. Naime, pogrešno je sud prvoga stupnja zaključio da u predmetnom slučaju, pri odlučivanju o zahtjevu tužiteljice za stjecanjem prava vlasništva na spornoj nekretnini treba poći od odredbe čl. 231. ZN-a. Točno je da je odredbom čl. 232. st.1. ZN-a koji je bio na snazi u trenutku otvaranja ostavinske imovine pok. Vinka Šuše („Narodne Novine“ broj: 48/03, 163/03, 35/05) propisano da se smatra da je pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju utvrđeno što je u sastavu ostavine, tko je ostaviteljev nasljednik, koliki mu nasljedni dio pripada, je li mu nasljedno pravo ograničeno ili opterećeno i kako te postoje li kakva prava na zapise i koja. Također, točno je da je odredbom istoga članka Zakona u st. 2. propisano da ono što je utvrđeno pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju može pobijati samo onaj koji nije vezan pravomoćnošću rješenja o nasljeđivanju, on to može činiti putem parnice s osobama u čiju korist glasi utvrđenje čiju istinitost osporava. Također, točno je da je st. 5. istoga čl. Zakona propisano da su pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju vezane osobe koje su kao stranke sudjelovale u ostavinskoj raspravi ili su na nju bile uredno osobno pozvane, ali ovo samo u odnosu na utvrđeni sastav ostavine odnosno imovinu koja je bila predmet raspravljanja u ostavinskom postupku. Dakle, stav suda prvoga stupnja da je tužiteljica vezana pravomoćnošću rješenja o nasljeđivanju koje je donijeto po smrti njena supruga i u pogledu premetne nekretnine - kraj nesporne činjenice da je u istom sudjelovala i nije prigovarala sastavu ostavine, nije osnovan, jer predmetna nekretnina nije bila obuhvaćena i raspravljena u pravomoćno dovršenom ostavinskom postupku kao ostavinska imovina pokojnog, ona to konačno nije niti mogla biti obzirom je od 1998. imovina 1. tuženice, a to sve osnovnom ugovora o darovanju koji je ista sačinila sa svojim ocem pok. Vinka Šuša. Kraj navedenoga tužiteljica ima pravo u posebnoj - predmetnoj parnici, isticati tvrdnju da joj temeljem udjela u bračnoj stečevini pripada pravo suvlasništva na predmetnoj nekretnini, s tim da je kao prethodno pitanje u ovoj pravnoj stvari potrebno raspraviti i odlučiti o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljice usmjereno na utvrđenje ništetnosti Ugovora o darovanju kojim je pok. Vinko Šuša spornu nekretninu darovao ovdje 1. tuženici, a u odnosu na koji zahtjev bi bilo ekonomično raspraviti u ovom postupku zajedno sa zahtjevom na utvrđenje stjecanja prava vlasništva. Obzirom na navedeno, kako je sud prvoga stupnja zbog pogrešnog materijalno pravnog pristupa propustio raspraviti i utvrditi sve činjenice bitne za odluku o zahtjevu tužiteljice, valjalo je kao osnovanu prihvatiti žalbu tužiteljice, te pozivom na odredbu čl. 370. ZPP-a presudu i rješenje ukinuti, te predmet vratiti sudu prvoga stupnja na ponovno suđenje. U nastavku postupka sud prvoga stupnja da će utvrditi sve činjenice odlučne za odluku o istaknutim zahtjevima tužiteljice, nakon čega će novom pravilno obrazloženom presudom o istima i odlučiti. Ovdje da se posebno ističe da je sud dužan odlučiti i o prijedlogu za određivanjem privremene mjere u predmetu a što nije učinio do donošenja predmetne odluke. Također, valja reći da je 2. tuženica pasivno legitimirana u odnosu na tužbeni zahtjev tužiteljice istaknut u odnosu na toč. II izreke - utvrđenje prava vlasništva s osnova bračne stečevine.

8. Presudom Općinskog suda u Zadru 50 P-302/2022-4 od 11. listopada 2022.g. u pravnoj stvari tužiteljice Radojke Šuša iz Srbije, Indija, Blok 63 23/8, OIB: 63592188847, zastupane po punomoćnici Marini Skorić Rojc, odvjetnici iz Zadra, protiv tuženika 1. Branke Taraš rođ. Šuša iz Zadra, Lovre Matačića 51, OIB: 05151451593, zastupane po punomoćniku Šimi Taraš iz odvjetničkog društva Vukušić Bokan i partneri d.o.o. iz Zadra, 2. Dijane Nikolić rođ. Šuša iz Srbije, 22330 Nova Pazova, Pinkijeva 19, OIB: 36800773422, radi utvrđenja ništetnosti, presuđeno je: I Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi: "Utvrđuje se da je ništetan ugovor o darovanju sklopljen između pok. Vinka Šuše pok. Mihaila kao darovatelja i tužene ad.1. Branke Taraš, OIB: 05151451593, kao daroprimate ljice, ovjeren dana 10. rujna 1998. godine pod brojem 1914/1998, predmet kojeg ugovora je bila čest.zem. 5916, površine 259 m² u k.o. Gornji Karin (po staroj izmjeri odgovara čest.zem. 1655/105 k.o. Karin), te se određuje uspostava zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe predmetnog ugovora o darovanju, tako da se briše vlasništvo sa imena tužene ad.1. uz istovremeni upis predmetne nekretnine u korist Vinka Šuše pok. Mihaila." II Nalaže se tužiteljici da tuženici ad.1. isplati parnični trošak ovog postupka u iznosu od 12.362,50 kuna, sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

9. Županijski sud u Velikoj Gorici, u presudi poslovni broj 17 GŽ-1132/2022-4 kao sud drugog stupnja, u pravnoj stvari tužiteljice Radojke Šuša iz Republike Srbije, Indija, Blok 63 23/8, OIB: 63592188847, zastupana po punomoćnici Marini Skorić Rojc, odvjetnici iz Zadra, protiv 1. tužene Branke Taraš rođ. Šuša iz Zadra, Lovre Matačića 51, OIB: 05151451593, zastupana po punomoćniku Šimi Tarašu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Vukušić Bokan i partneri d.o.o. iz Zadra i 2. tužene Dijane Nikolić rođ. Šuša iz Republike Srbije, 22330 Nova Pazova, Pinkijeva 19, OIB: 36800773422, radi utvrđenja, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-302/2022-4 od 11. listopada 2022., ispravljene rješenjem istog suda poslovni broj P-302/2022 od 11. svibnja 2023. i žalbi 1. tužene protiv rješenja o trošku sadržanom u navedenoj presudi, u sjednici vijeća održanoj 16. studenog 2023., presudio je I. Odbija se žalba tužiteljice Radojke Šuša kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Zadru poslovni broj P-302/2022-4 od 11. listopada 2022., ispravljena rješenjem istog suda poslovni broj P-302/2022 od 11. svibnja 2023. II. Preinačuje se navedena prvostupanjska presuda u pobijanom dijelu točke II. izreke kojim 1. tuženoj Branki Taraš nije dosuđena naknada daljnjeg troška postupka u iznosu od 2.301,91 eur/17.343,75 kn te se za navedeno sudi: Nalaže se tužiteljici Radojki Šuša isplatiti 1. tuženoj Branki Taraš daljnji trošak postupka u iznosu od 2.301,91 eur/17.343,75 kn¹, u roku od 15 dana. III. Nalaže se tužiteljici Radojki Šuša isplatiti 1. tuženoj Branki Taraš trošak žalbenog postupka u iznosu od 82,95 eur/625,00 kn, u roku od 15 dana. U obrazloženju te odluke se navodi da je Presudom suda prvog stupnja, koja je ispravljena rješenjem, presuđeno je: "I Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi: "Utvrđuje se da je ništetan ugovor o darovanju sklopljen između pok. Vinka Šuše pok. Mihaila kao darovatelja i tužene ad.1. Branke Taraš, OIB: 05151451593, kao daroprimate ljice, ovjeren dana 10. rujna 1998. godine pod brojem 1914/1998, predmet kojeg ugovora je bila čest.zem. 5916, površine 259 m² u k.o. Gornji Karin (po staroj izmjeri odgovara čest.zem. 1655/105 k.o. Karin), te se određuje uspostava zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe predmetnog ugovora o darovanju, tako da se briše vlasništvo sa imena tužene ad.1. uz istovremeni upis predmetne nekretnine u korist Vinka Šuše pok. Mihaila." II Nalaže se tužiteljici da

tuženici ad.1. isplati parnični trošak ovog postupka u iznosu od 12.362,50 kuna, sa zakonskim zateznim kamatama od presuđenja pa do isplate, sve u roku od 15 dana." U obrazloženju te odluke se navodi da tužiteljica svoj zahtjev u ovoj pravnoj stvari temelji na činjeničnim navodima da je 1. tužena pravo vlasništva na nekretnini koja je predmet ovog spora upisala temeljem Ugovora o darovanju nekretnina sklopljenog između sada pokojnog Vinka Šuše pok. Mihaila (supruga tužiteljice i oca tuženica), kao darovatelja te 1. tužene kao daroprimate ljice, koji je ovjeren 10. rujna 1998. Tužiteljica dalje navodi kako je brak između nje i Vinka Šuše zaključen 20. siječnja 1968. te je predmetna nekretnina stečena za vrijeme trajanja njihove bračne zajednice, ista je bila zajednička imovina bračnih drugova te pokojni suprug istom nije mogao samovlasno raspolagati, zbog čega predmeti ugovor o darovanju smatra ništetnim. Smatra da je $\frac{1}{2}$ dijela predmetne nekretnine stekla na ime bračne stečevine dok je $\frac{1}{6}$ dijela stekla nasljeđivanjem iza ostavitelja, svog supruga sada pokojnog Vinka Šuše, pa je stoga vlasnik predmetne nekretnine u $\frac{2}{3}$ dijela. Tako da prvostupanjski sud pravilno utvrđuje: - da je čest. 5916 kuća i dvorište ukupne pov. 259 m², upisana u zk. ul. 3009 k. o. Gornji Karin s upisom prava vlasništva u korist 1. tuženice, za cijelo; - ugovorom o darovanju nekretnina zaključen između Vinka Šuše kao darovatelja i Branke Taraš kao daroprimate ljica 10. rujna 1998. darovana je 1. tuženoj čest. 1655/105 k. o. Karin, u naravi građevinska parcela od 500 m² sa obiteljskom kućom; - Vinko Šuša i Radojka Šuša rođena Radmanović sklopili su brak 20. siječnja 1968. u Zadru, koji je prestao smrću Šuša Vinka 12. kolovoza 2010.; - postojanje navedenog ugovora i njegov sadržaj bio je poznat tužiteljici još za života supruga te navedenu činjenicu svojevolumno nije istaknula u ostavinskom postupku; - da je rješenjem o nasljeđivanju Općinskog suda u Benkovcu poslovni broj O-382/10 od 9. studenoga 2010. kao ostavinska imovina pok. Vinka Šuše je utvrđena zaostala mirovina i nekretnine u k. o. Karin, među kojima nije predmetna nekretnina, te je njegovom nasljednicom na temelju zakona proglašena supruga Radojka Šuša (ovdje tužiteljica), za cijelo. Prvostupanjski sud iz provedenih dokaza u postupku pravilno da utvrđuje da je tužiteljica bila u braku s Vinkom Šušom u razdoblju od 20. siječnja 1968. do 12. kolovoza 2010., da je njihov brak prestao Vinkovom smrću, da je iza pok. Vinka vođen ostavinski postupak pod poslovnim brojem O-382/10 koji je pravomoćno okončan rješenjem o nasljeđivanju od 9. studenog 2010., da je Vinko Šuša Ugovorom o darovanju od 10. rujna 1998. kćerki (ovdje 1. tuženici) darovao nekretninu kč. br. 5916 upisanu u zk. ul. 3009 KO Gornji Karin koju nekretninu je 1. tuženica te godine i uknjižila na svoje ime i kao vlasnica iste u zemljišnim knjigama vodila se i u trenutku smrti svoga oca, da predmetom nasljeđivanja nije bila sporna nekretnina, da tužiteljica u tijeku ostavinskog postupka nije osporavala sastav ostavine iako je prisustvovala ostavinskoj raspravi, već je dala nasljedničku izjavu kojom se prihvatila nasljedstva koje joj na temelju zakona i ustupa pripada, a uredno bila upozorena sukladno odredbama Zakona o nasljeđivanju ("Narodne novine", broj 48/03, 163/03, 35/05, 127/13, 33/15 i 14/19 - u daljnjem tekstu: ZN), te je potom preuzela rješenje o nasljeđivanju na koje se nije žalila. Prvostupanjski sud da pravilno polazeći od odredaba čl. 232. st. 1. ZN kojom je propisano da se smatra da je pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju utvrđeno što je u sastavu ostavine, tko je ostavitelj nasljednik, koliki mu nasljedni dio pripada, je li mu nasljedno pravo ograničeno ili opterećeno i kako, te postoje li kakva prava na zapise i koje i st. 5. istog članka kojom je propisano da su pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju vezane osobe koje su kao stranke sudjelovale u ostavinskoj raspravi ili su na nju bile uredno pozvane, pravilno zaključuje da se učinak pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju odnosi na osobe koje su sudjelovale u ostavinskoj raspravi ili su na nju

bile uredno osobno pozvane. Pravilno utvrđuje odlučnu činjenicu da je tužiteljica prisustvovala ostavinskoj raspravi iza pok. supruga Vinka Šuše, dala nasljedničku izjavu kojom se prihvatila nasljedstva koje joj na temelju zakona i ustupa pripada, uredno bila upozorena sukladno odredbama ZN i potom preuzela rješenje o nasljeđivanju na koje se nije žalila. Na žalbene navode kojima tužiteljica ističe kako nije životno logično niti zakonski dopušteno da nasljednici u ostavinu prijavljuju imovinu koja nije vlasništvo ostavitelja te da stoga nije vezana pravomoćnošću rješenja o nasljeđivanju, valja odgovoriti kako su odredbom čl. 232. st. 5. ZN propisane situacije u koje predstavljaju izuzetak u pogledu vezanosti, prema kojoj odredbi osobe ipak neće biti vezane pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju u pogledu prava koja bi za njih proizlazila iz naknadno pronađene oporuke, glede prava čije bi utvrđenje ovisilo o tome kako će neko sporno pitanje biti riješeno u parnici ili u upravnom postupku na koji ih je ostavinski sud uputio ili ih je trebao uputiti, ako to pitanje nije bilo riješeno prije pravomoćnosti rješenja o nasljeđivanju ili ako su ispunjene pretpostavke pod kojima bi u parničnom postupku mogle zahtijevati ponavljanje postupka, pa stoga navedeni razlog koji ističe tužiteljica ne ulazi u navedeni zakonski okvir. U tom smislu, prvostupanjski sud pravilno zaključuje kako iz pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju jasno proizlazi da niti jedan od sudionika ostavinskog postupka iza pok. Vinka Šuše, uključujući tužiteljicu, nije prigovarao opsegu i sastavu ostavine i predlagao da predmetna nekretnina treba biti predmetom nasljeđivanja u ostavinskom postupku. Ako je tužiteljica smatrala da je u sastav ostavine trebala ući $\frac{1}{2}$ dijela sporne nekretnine (kako to tvrdi u tužbi) čime bi ona zajedno s kćerima naslijedila navedenu ostavinsku imovinu iza pokojnog supruga, to je tužiteljica tu činjenicu (koja joj je bila poznata) morala istaknuti najkasnije u ostavinskom postupku iza smrti pok. Vinka Šuše u smislu odredbe čl. 232. st. 5. ZN, nakon čega bi u slučaju da joj ostali nasljednici to ospore u smislu navedene odredbe bila od strane ostavinskog suda upućena u paricu kako bi se riješilo navedeno sporno pitanje. Kako tužiteljica nije postupila na navedeni način, iako je znala da je ostavitelj za života raspolagao tom imovinom, pravilno je prvostupanjski sud odbio njezin tužbeni zahtjev pravilnom primjenom odredbe čl. 232. st. 1. i st. 5. ZN utvrđujući da je tužiteljica vezana pravomoćnim rješenjem o nasljeđivanju, što žalbenim navodima nije dovedeno u sumnju. U odnosu na činjenične navode tužbe kojima tužiteljica tvrdi da je pokojni suprug bez njezina znanja raspolagao zajedničkom imovinom slijedom čega je Ugovorom o darovanju otuđio i njezinu polovicu dijela predmetne nekretnine koja je bila njihovo zajedničko vlasništvo, slijedom čega traži utvrđenje i ništetnosti ugovora o osiguranju, valja navesti sljedeće. Tužiteljica da je u ovome postupku osporavala poštenje 1. tužene navodeći da za navedeno raspolaganje ostavitelja nije znala, za isto nije dala svoju suglasnost, za isto je saznala tek naknadno, dok je 1. tuženoj bilo poznato da i njezinoj majci pripada vlasništvo na predmetnoj nekretnini neovisno o činjenici što je u zemljišnim knjigama kao vlasnik bio upisan samo ostavitelj. Na navedeno da valja odgovoriti kako je Ustavni sud Republike Hrvatske svojom odlukom broj U-III/103/2008 od 14. lipnja 2011. - dalje: Odluka, djelomično odstupio od svog ranijeg stava o apsolutnoj ništavosti pravnog posla sklopljenog samo po jednom bračnom drugu, predmet kojeg je zajednička imovina bračnih drugova (što je slučaju u ovome postupku) uslijed koje ništavosti se kod takvih raspolaganja ne derogira načelo povjerenja u zemljišne knjige u korist trećih. Prema zauzetom pravnom stavu u navedenoj Odluci u času kada bračni drug koji je upisan kao isključivi vlasnik nekretnine raspolaže dalje tom nekretninom u korist treće osobe, zemljišno stanje nije neistinito, već nepotpuno pa u korist treće osobe, ako su za to ispunjene pretpostavke, nastupaju pravni učinci

zaštite povjerenja u potpunost, a ne istinitost zemljišnih knjiga. U odsutnosti posebnih odredbi o raspolaganju zajedničkom imovinom bračnih drugova, u ocjeni valjanosti raspolaganja tom imovinom primjenjuju se odredbe općih propisa, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22), ali i odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine", broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 143/12, 152/14, 81/15 i 94/17 – dalje: ZVDSP) koji u čl. 61. propisuje način i učinke raspolaganja zajedničkom stvari. Tako iz odredbe čl. 61. st. 2. ZVDSP proizlazi da iznimno, a radi zaštite povjerenja u pravnom prometu, treća osoba može na temelju pravnog posla, koji nije sklopljen sa svim zajedničarima, steći pravo vlasništva na nekretninama pod pretpostavkama pod kojima se štiti povjerenje u zemljišne knjige, ako vlasništvo nije bilo upisano kao zajedničko. U takvoj situaciji ako se utvrdi da je treća osoba poštenji stjecatelj odnosno da je postupala u skladu s načelom povjerenja u zemljišne knjige, ispunjena je bitna pretpostavka postojanja savjesnosti i poštenja treće osobe (I. tužene u ovome postupku) pri prosudbi o pravnoj valjanosti odnosno nevaljanost raspolaganja zajedničkom imovinom. No, savjesnost u postupanju ne ograničava se samo na jednu stranu, pa je stoga prvostupanjski sud pravilno ocijenio savjesnost same tužiteljice utvrđujući da je ona za života ostavitelja znala da je on za života raspolagao nekretninom za koju ona tvrdi da je bila njihova zajednička imovina. Nadalje, cijeneći sve okolnosti slučaja odnosno da je zbog odlaska tužiteljice sa ostavitelem i 2. tuženom iz Republike Hrvatske u izbjeglištvo u Republiku Srbiju, činjenicu da se ostavitelem nije vraćao u Republiku Hrvatsku a kuća je bila privremeno dodijeljena na korištenje trećim osobama, zbog čega je sama tužiteljica iskazala da je postupanje ostavitelja bilo poduzeto u namjeri „spašavanja kuće“ jer je 1. tužena jedina ostala živjeti u Republici Hrvatskoj. Navedeno po utvrđenju ovog suda potvrđuje istinitost iskaza 1. tužene (i time njezinu savjesnost) koja jasno navodi da je i tužiteljica u trenutku kada je sačinjen sporan Ugovor o darovanju, sve znala i pristala na takvo raspolaganje svog supruga. U prilog istinitosti iskaza 1. tužene (o postojanju suglasnosti tužiteljice na raspolaganje ostavitelja Ugovorom o darovanju) govori i činjenica da su se stranke u pogledu imovine ostavitelja u Republici Srbiji (stan) suglasile da 1. tužena neće potraživati nasljedni dio u toj imovini ostavitelja te se prema iskazu same tužiteljice te imovine odrekla u njezinu korist. Iz izvedenih dokaza u postupku jasno proizlazi kako je sama tužiteljica u svom iskazu jasno navela da je znala da je cijelo vrijeme trajanja braka: „da je kao vlasnik kuće i zemlje unesen samo Vinko. Znala sam da se sva dokumentacija vezana za kuću vodila samo na Vinkovo ime. Nisam tražila da se uvede na moje ime. To kao žena je teško tražiti.“ Iz navedenog jasno proizlazi kako se tužiteljica nije pobrinula zaštititi svoje interese upisom zajedničkog prava vlasništva na nekretnini stečenoj u braku upisom svog prava vlasništva u zemljišnoj knjizi kako bi ga na taj način "publicirala" javnosti. Tužiteljica je imala mogućnost zaštititi svoje pravo (zajedničkog) vlasništva na predmetnoj nekretnini jer je isključivo o njezinoj inicijativi ovisilo hoće li poduzeti odgovarajuće pravne radnje, što međutim nije učinila. Razlozi zbog kojih to nije učinila a koje ističe u svom iskazu po ocjeni ovog suda ne predstavljaju razlog zbog kojih to nije mogla učiniti. Slijedom navedenog, a s obzirom na ne postojanje savjesnosti na strani tužiteljice u konkretnom slučaju ona se ne može pozivati na povredu načela povjerenje u zemljišne knjige, pa su stoga i ti žalbeni navodi odbijeni kao neosnovani. Slijedom navedenog, taj drugostupanjski sud utvrđuje kako razlozi koje tužiteljica navodi (u dijelu kojim tvrdi da je raspolaganje ostavitelja ½ dijela zajedničke nekretnine za koji tvrdi da predstavljao njezinu bračnu stečevinu) nisu razlog ništetnosti i ne utječu na valjanost pravnog posla u dijelu u

kojem je raspolagano i suvlasničkim dijelom tužiteljice, zbog čega je i u skladu s odredbom čl. 322. st. 1. ZOO, pravilno odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice usmjeren na utvrđenje ništetnosti Ugovora o darovanju i posljedično navedenom uspostave zemljišnoknjižnog stanja koje je bilo prije provedbe navedenog Ugovora o darovanju. Stoga da je primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP žalbu tužiteljice valjalo je odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu pod točkom I izreke.

10.Dakle, u navedenom postupku 50P-302/2022 Općinskog suda pravomoćno je utvrđeno da ugovor o darovanju sklopljen između pok. Vinka Šuše pok. Mihaila kao darovatelja i tužene ad.1. Branke Taraš, OIB: 05151451593, kao daroprimalateljice, ovjeren dana 10. rujna 1998. godine pod brojem 1914/1998, predmet kojeg ugovora je bila čest.zem. 5916, površine 259 m² u k.o. Gornji Karin (po staroj izmjeri odgovara čest.zem. 1655/105 k.o. Karin) nije ništetan zbog mogućeg udjela tužiteljice po osnovi bračne stečevine, već da je navedeni darovni ugovor valjan i da proizvodi pravne učinke među strankama i nasljednicima pok. Vinka Šuše, pa je stoga tužbeni zahtjev odbijen, a iz istog razloga je odbijen i prijedlog za određivanje privremene mjere obzirom da predlagateljica osiguranja nema tražbinu koja bi se trebala osigurati predloženom privremenom mjerom iz čl. 346. st. 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 57/96, 139/10 i 112/12, 25/13, 93/14 i 55/16 u daljnjem tekstu OZ).

11.Tuženoj pod 1 je dosuđen parnični trošak za zastupanje po punomoćniku iz reda odvjetnika temeljem odredbe čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje ZPP) i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23 - dalje Tarifa), i to za sastav podneska od 10.lipnja 2026.g. u iznosu od 250 bodova (Tbr.8.1.), i za zastupanje na ročištu 9. rujna 2026.g. u iznosu od 250 bodova (Tbr.9.1.), ukupno 500 bodova, uz vrijednost boda od 2 Eur-a (Tbr.54.) - 1.000,00 Eur-a, te sve uvećano za pdv-1.250,00 Eur-a.

12.Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Zadru, 25. rujna 2026. godine

S u d a c
Marko Baraka

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na nadležni Županijski sud, pismeno u tri istovjetna primjerka za sud i protivnu stranku.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženoj pod 1 po punomoćnicima
3. Tuženoj pod 2
4. Nakon pravomoćnosti: Ministarstvu financija, Porezna uprava, Područni ured Zadar

Broj zapisa: **9-3088d-ad616**

Kontrolni broj: **07c35-c9a2f-318eb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.